

Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 11. juli 2023
(OR. en)

11761/23

CYBER 184
DROIPEN 107
IA 180
JAI 998
MI 607
TELECOM 229

FØLGESKRIVELSE

---

fra: Martine DEPREZ, direktør, på vegne af generalsekretæren for Europa-Kommissionen

modtaget: 10. juli 2023

til: Thérèse BLANCHET, generalsekretær for Rådet for Den Europæiske Union

---

Komm. dok. nr.: COM(2023) 363 final

Vedr.: BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET om vurdering af, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktiv (EU) 2019/713 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/413/RIA

Hermed følger til delegationerne dokument COM(2023) 363 final.

Bilag: COM(2023) 363 final

Bruxelles, den 10.7.2023
COM(2023) 363 final

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om vurdering af, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktiv (EU) 2019/713 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/413/RIA

1. Indledning

Svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter såsom kredit- eller betalingskort er en indtægtskilde for organiseret kriminalitet og åbner muligheder for andre kriminelle aktiviteter såsom terrorisme, narkotikahandel og menneskehandel. Disse forbrydelser forårsager betydelige tab: Den samlede værdi af svigagtige transaktioner med kort udstedt inden for det fælles eurobetalingsområde (SEPA) beløb sig til 1,87 mia. EUR i 2019¹. Langt størstedelen af de svigagtige transaktioner er relateret til "card-not-present"-svindel (CNP): i 2019 skyldtes 80 % af værdien af kortbedrageri CNP-transaktioner, dvs. betalinger via internettet, mail eller telefon². CNP-svig tegnede sig for 1,50 mia. EUR i tab som følge af svig i 2019, hvilket er en stigning på 4,3 % i forhold til det foregående år³.

Der er en klar grænseoverskridende dimension: Mere end halvdelen af den samlede værdi af svig i 2019 vedrørte grænseoverskridende transaktioner inden for SEPA. Ud fra et geografisk synspunkt tegnede indenlandske transaktioner sig for 89 % af værdien af alle korttransaktioner i 2019, men kun 35 % af de svigagtige transaktioner. Grænseoverskridende transaktioner inden for SEPA udgjorde 9 % af alle korttransaktioner målt i værdi, men 51 % af de anmeldte tilfælde af svig⁴.

For at bekæmpe disse forbrydelser effektivt skal medlemsstaterne i fællesskab definere, hvilke handlinger der bør betragtes som svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter. De har også brug for tilnærmede sanktionsniveauer og operationelle midler til at anmelde overtrædelser og udveksle oplysninger mellem myndighederne. Følgelig vedtog Europa-Parlamentet og Rådet den 17. april 2019 direktiv 2019/713 (herefter "direktivet") om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/413/RIA⁵. Denne rapport opfylder kravet i direktivets artikel 21.

1.1 Direktivets formål og anvendelsesområde

Formålet med direktivet er at tilnærme medlemsstaternes straffelovgivning⁶ på området svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter og at forbedre samarbejdet mellem de kompetente myndigheder. Med henblik herpå fastsætter direktivet minimumsregler for definitionen af lovovertrædelser og sanktioner. Direktivets anvendelsesområde er bredt og omfatter enhver "ikkefysisk eller fysisk beskyttet anordning eller et ikkefysisk eller fysisk beskyttet objekt eller dokument, eller en kombination heraf, bortset fra lovlige betalingsmidler, som alene eller i forbindelse med en procedure eller et sæt af procedurer sætter indehaveren eller brugeren i stand til at overføre penge eller

¹ Den Europæiske Centralbanks syvende rapport om svindel med kort kan findes på

<https://www.ecb.europa.eu/pub/cardfraud/html/ecb.cardfraudreport202110~cac4c418e8.da.html>.

² Ibid.

³ Ibid.

⁴ Ibid.

⁵ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?qid=1687853363090&uri=CELEX%3A32019L0713>.

⁶ Herefter henviser "medlemsstater" eller "alle medlemsstater", medmindre andet udtrykkeligt er angivet, til de medlemsstater, der er bundet af direktivet, dvs. alle EU-medlemsstater undtagen Danmark og Irland, som ikke deltog i vedtagelsen af direktivet, henholdsvis i overensstemmelse med protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), og i overensstemmelse med protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling.

pengeværdier, herunder via elektroniske omsætningsmidler", artikel 2, litra a)⁷. F.eks. vil en app til mobilbetaling i forbindelse med godkendelsesproceduren (f.eks. en pinkode) være omfattet af denne definition. Den omfatter også virtuelle valutaer, artikel 2, litra d), og artikel 6.

Direktivet definerer specifikke lovovertrædelser, nemlig:

- svigagtig anvendelse af andre betalingsinstrumenter end kontanter (artikel 3)
- lovovertrædelser i forbindelse med svigagtig brug af fysiske andre betalingsinstrumenter end kontanter (artikel 4)
- lovovertrædelser relateret til svigagtig anvendelse af ikkefysiske andre betalingsinstrumenter end kontanter (artikel 5)
- svig i forbindelse med informationssystemer (artikel 6)
- ulovlig tilvejebringelse af værktøjer, der anvendes til at begå de nævnte lovovertrædelser (artikel 7).

Desuden pålægger direktivet fysiske og/eller juridiske personer **strafferetligt ansvar** for anstiftelse, medvirken og tilskyndelse til at begå samt forsøg på at begå ovennævnte overtrædelser (artikel 8).

Minimumssatserne for de maksimale **sanktioner** for de overtrædelser, der er omhandlet i direktivet, er fastsat i artikel 9.

De efterfølgende artikler fastsætter minimumsbetingelser for **juridiske personers ansvar** (artikel 10) og sanktioner, som omfatter strafferetlige og administrative bøder, og indeholder en liste over eksempler på andre sanktioner (artikel 11).

Formålet med artikel 12 er at sikre, at lovovertræderne som fastsat i direktivet retsforfølges for de lovovertrædelser, der er omhandlet i direktivets artikel 3-8. En medlemsstats **kompetence** skal fastslås, hvis a) lovovertrædelser helt eller delvis er begået på dens område, og/eller b) gerningsmanden er en af dens statsborgere. Med andre ord fastsætter direktivets artikel 12, stk. 1, litra a), territorialitetsprincippet, mens litra b) henviser til princippet om aktivt statsborgerskab.

I direktivets artikel 13, stk. 1, fastsættes det, at **efterforskningsredskaber** til efterforskning og retsforfølgning af de overtrædelser, der er omhandlet i artikel 3-8, skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og stå til rådighed for de personer, enheder og tjenester, der er ansvarlige for efterforskningen. Oplysninger om de overtrædelser, der er omhandlet i artikel 3-8, bør nå frem til de myndigheder, der efterforsker eller retsforfølger disse lovovertrædelser, uden unødigt forsinkelse, jf. direktivets artikel 13, stk. 2.

Med hensyn til udveksling af oplysninger kræves det i artikel 14, at medlemsstaterne sikrer, at de har operationelle nationale **kontaktpunkter** til rådighed 24 timer i døgnet og 7 dage om ugen, således at de kan besvare enhver hastende udenlandsk anmodning inden for 8 timer.

I henhold til direktivets artikel 15, stk. 1, skal medlemsstaterne desuden oprette passende kanaler til at **anmelde** de i artikel 3-8 omhandlede **lovovertrædelser** til offentlige myndigheder uden unødigt forsinkelse. Navnlige opfordres finansielle institutioner til at

---

⁷ Alle artikler, der nævnes, henviser til dem, der er fastsat i direktivet, medmindre andet er angivet.

anmelde mistanke om svig til de retshåndhævende og retslige myndigheder (artikel 15, stk. 2). Anmeldelse er ofte udgangspunktet for strafferetlige efterforskninger (betragtning 27).

Endelig omhandler direktivets artikel 16 og 17 henholdsvis **bistand og støtte til ofre og forebyggelse**.

1.2 Rapportens formål og metode

I henhold til direktivets artikel 20 skal medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 31. maj 2021 og underrette Kommissionen herom.

Denne rapport opfylder kravet i direktivets artikel 21 om, at Kommissionen skal forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet med en vurdering af, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet. Rapporten — som er den første i henhold til artikel 21 — giver et overblik over de vigtigste gennemførelsesforanstaltninger, som medlemsstaterne har truffet.

Medlemsstaternes gennemførelse bestod i at indsamle oplysninger om den relevante lovgivning og administrative foranstaltninger, analysere disse, udarbejde ny lovgivning eller — i de fleste tilfælde — ændre eksisterende retsakter, vedtage dem og endelig rapportere dem til Kommissionen.

På gennemførelsesdatoen (den 31. maj 2021) havde 9 medlemsstater meddelt Kommissionen, at de havde gennemført direktivet fuldt ud, og havde meddelt deres gennemførelsesforanstaltninger. I juli 2021 indledte Kommissionen traktatbrudsprocedurer for manglende underretning om nationale gennemførelsesforanstaltninger mod de resterende 16 medlemsstater: AT, BE, BG, CY, CZ, EL, ES, HR, IT, LU, LV, MT, PL, PT, RO og SI⁸. Selv om 15 medlemsstater siden har givet meddelelse om deres gennemførelsesforanstaltninger, verserer der stadig pr. 30. april 2023 en traktatbrudssag for manglende underretning om nationale gennemførelsesforanstaltninger mod BG⁹.

Den efterfølgende beskrivelse og analyse i denne rapport er baseret på de oplysninger om nationale gennemførelsesforanstaltninger, som medlemsstaterne fremlagde senest den 31. januar 2023. Indberetninger modtaget efter denne dato er ikke taget i betragtning. Alle anmeldte foranstaltninger, der henviser til national lovgivning, blev taget i betragtning samt retsafgørelser og — hvor det er relevant — almindelig retsvidenskab. Desuden kontaktede Kommissionen i løbet af analysen medlemsstaterne direkte, hvor det var relevant, for at få yderligere oplysninger eller præciseringer. Alle de indsamlede oplysninger blev taget i betragtning i forbindelse med analysen.

Ud over de spørgsmål, der identificeres i denne rapport, kan der være tale om yderligere udfordringer i forbindelse med gennemførelsen og andre bestemmelser, som ikke er indberettet til Kommissionen eller fremtidige lovgivningsmæssige og ikkelovgivningsmæssige tiltag. Denne rapport er derfor ikke til hinder for, at Kommissionen

---

⁸ Medlemsstaterne i dette dokument er forkortet i henhold til: <http://publications.europa.eu/code/da/da-5000600.htm>.

⁹ Oplysninger om Kommissionens afgørelser om overtrædelsesprocedurer kan findes her: http://ec.europa.eu/atwork/applying-eu-law/infringements-proceedings/infringement_decisions/?lang_code=da.

kan foretage en yderligere evaluering af visse bestemmelser og fortsætte med at støtte medlemsstaterne med gennemførelsen og anvendelsen af direktivet.

2. Gennemførelsesforanstaltninger

2.1 Juridiske definitioner

Artikel 2 indeholder definitionerne af de vigtigste begreber, der anvendes i direktivet, nemlig: andet betalingsinstrument end kontanter, beskyttet anordning, objekt eller dokument, elektronisk omsætningsmiddel, virtuel valuta, informationssystem, edb-data og juridisk person.

Medlemsstaterne har generelt indarbejdet definitionerne ved at basere sig på love, der ligger forud for direktivet, eller som er vedtaget efter dets ikrafttræden. I nogle tilfælde er der ingen bestemmelser, der specifikt fastlægger definitioner, men definitionerne af lovovertrædelser indarbejdes ved hjælp af generelle bestemmelser i straffeloven, der har et bredere anvendelsesområde, f.eks. bestemmelser om tyveri. Manglende meddelelse af en ordret indarbejdelse af definitionen er derfor ikke nødvendigvis tegn på manglende fuldstændighed eller manglende overensstemmelse.

Desuden indeholder flere af definitionerne krydshenvisninger til andre direktiver.

a) Andre betalingsinstrumenter end kontanter

Vurderingen har afsløret mindst ét tilfælde af ufuldstændig gennemførelse, da definitionen i Rådets rammeafgørelse 2001/413/RIA ikke var blevet ajourført. Det henviser derfor kun til fysiske betalingsinstrumenter og omfatter ikke "beskyttet anordning, objekt eller dokument eller en kombination heraf" som fastsat i direktivets definition.

b) Beskyttet anordning, objekt eller dokument

Flere medlemsstater har ikke indarbejdet denne definition (BG, CZ, EE, ES, FI, HR, LT, NL, PL, PT, RO, SI). Dette betragtes ikke nødvendigvis som et tilfælde af manglende overholdelse, da betydningen typisk er selvforklarende eller kan udledes af ordlyden af definitionen af et andet betalingsinstrument end kontanter. I nogle lande er begrebet forklaret i det forberedende arbejde.

c) Elektroniske omsætningsmidler og virtuel valuta

Disse to definitioner er centrale for direktiv 2019/713, hvis hovedformål var at afhjælpe det forhold, at rammeafgørelse 2001/413/RIA ikke længere afspejlede de nuværende realiteter og ikke i tilstrækkelig grad tog højde for de nye udfordringer og teknologiske udviklinger såsom virtuelle valutaer og mobilbetalinger, som skulle medtages for at sikre en samlet reaktion på fænomenet og lukke utilsigtede huller i kriminaliseringen.

Det største problem i forbindelse med gennemførelsen er dækningen af virtuel valuta som defineret i direktivets artikel 2, litra d). Selv om elektroniske penge er defineret i alle medlemsstater, ofte som følge af gennemførelsen af e-pengedirektivet¹⁰, er definitionen og dækningen af virtuelle penge ikke altid ligetil.

---

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF, EUT L 267 af 10. oktober 2009.

I HU betragtes virtuel valuta som ejendom og elektroniske data og kan gøres til genstand for konfiskation af formuegoder og beslaglæggelse. Tilsvarende er virtuel valuta i PL ikke defineret i lovgivningen, og der er en vis usikkerhed om, hvorvidt den vil være omfattet af de forskellige lovovertrædelser, der er relevante for gennemførelsen af direktivet, selv om nogle forfattere mener, at virtuel valuta kan falde ind under straffelovens bestemmelser om lovovertrædelser vedrørende information, databærere eller informationsdata.

Mange medlemsstater har gennemført disse definitioner gennem finansielle regler snarere end i straffelovgivningen (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, EL, ES, HR, HU, LT, LU, LV, SI). Der er imidlertid ikke i alle disse tilfælde en krydshenvisning til de relevante bestemmelser i den nationale lovgivning, der fastsætter overtrædelserne. Endelig er begge definitioner indarbejdet i straffeloven i tre medlemsstater (IT, MT, RO).

d) Informationssystem

Artikel 2, litra e), definerer "informationssystem" ved krydshenvisning til artikel 2, litra a), i direktiv 2013/40/EU. Alle medlemsstater har indarbejdet definitionen i overensstemmelse med direktivet.

e) Edb-data

Edb-data defineres i artikel 2, litra f), ved krydshenvisning til artikel 2, litra b), i direktiv 2013/40/EU. Alle medlemsstater har indarbejdet artikel 2, litra f), i overensstemmelse med direktivet.

f) Juridisk person

Endelig definerer artikel 2, litra g), "juridisk person". Næsten alle medlemsstater har indarbejdet denne term i deres lovgivning. Den eneste undtagelse er SE, som ikke definerer "juridisk person". Det nærmeste udtryk, der anvendes i forbindelse med gennemførelsen, er "virksomhed". Dette begreb er hverken defineret i nogen retsakt, doktrin eller retspraksis.

2.2 Specifikke strafbare handlinger

a) Svigagtig anvendelse af andre betalingsinstrumenter end kontanter

I henhold til direktivets artikel 3, litra a), skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at svigagtig brug af et stjålet eller på anden måde ulovligt tilegnet eller erhvervet andet betalingsinstrument end kontanter, når det begås forsætligt, udgør en strafbar handling.

25 medlemsstater har gennemført direktivets artikel 3, litra a). Ud af de 25 lande gennemførte 14 direktivet gennem en bestemmelse, der specifikt omhandler svigagtig anvendelse af andre betalingsinstrumenter end kontanter (AT, CY, ES, FI, HU, IT, LT, MT, NL, PT, RO, SE, SI, SK). De resterende medlemsstater henviste til mere generelle lovovertrædelser såsom svig og computerforfalskning eller svig i forbindelse med betalingsmidler, der ikke er begrænset til andre betalingsinstrumenter end kontanter (BE, BG, CZ, DE, EE, EL, FR, HR, LU, LV, PL, SE og SK).

Lovgivningen i HR henviser ikke til brugen af stjålne eller på anden måde uretmæssigt tilegnede betalingsinstrumenter. Gennemførelsesbestemmelsen i HU henviser kun til elektroniske andre betalingsinstrumenter end kontanter.

I henhold til direktivets artikel 3, litra b), skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at svigagtig brug af et forfalsket eller efterlignet andet betalingsinstrument end kontanter, når det begås forsætligt, udgør en strafbar handling.

Artikel 3, litra b), er generelt blevet gennemført fuldstændigt.

For at gennemføre direktivet henviser 15 medlemsstater til nationale bestemmelser om andre betalingsinstrumenter end kontanter (AT, CY, DE, EE, ES, FI, HR, HU, IT, LT, MT, NL, PT, RO, SI), mens den nationale gennemførelseslovgivning i ti medlemsstater omfatter mere generelle lovovertrædelser såsom tyveri eller svig eller lovovertrædelser i forbindelse med betalingsinstrumenter, men ikke specifikt andre betalingsinstrumenter end kontanter (BE, BG, CZ, EL, FR, LU, LV, PL, SE og SK).

b) Lovovertrædelser relateret til svigagtig anvendelse af fysiske andre betalingsinstrumenter end kontanter

I henhold til direktivets artikel 4 skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de forsætlige handlinger, der er anført i direktivets underpunkter, kan straffes som en strafbar handling. Underpunkterne omfatter tyveri eller anden uretmæssig tilegnelse af et fysisk andet betalingsinstrument end kontanter (litra a), svigagtig forfalskning eller efterligning af et fysisk andet betalingsinstrument end kontanter (litra b), besiddelse af et stjålet eller på anden vis uretmæssigt tilegnet betalingsinstrument eller af et forfalsket eller efterlignet fysisk andet betalingsinstrument end kontanter med henblik på svigagtig anvendelse (litra c) og anskaffelse til sig selv eller en anden, herunder modtagelse, tilegnelse, køb, overførsel, import, eksport, salg, transport eller distribution af et stjålet, forfalsket eller efterlignet andet betalingsinstrument end kontanter med henblik på svigagtig anvendelse (litra d).

Selv om artikel 4 for det meste synes at være blevet gennemført mere eller mindre bogstaveligt, rejser den nationale gennemførelse i nogle få tilfælde spørgsmål, når det drejer sig om en specifik anskaffelse til sig selv eller en anden af et stjålet, forfalsket eller efterlignet fysisk andet betalingsinstrument end kontanter med henblik på svigagtig anvendelse.

c) Lovovertrædelser relateret til svigagtig anvendelse af ikkefysiske andre betalingsinstrumenter end kontanter

Direktivets artikel 5 kriminaliserer handlinger i forbindelse med svigagtig brug af ikkefysiske andre betalingsinstrumenter end kontanter. Denne artikel synes, ifølge analysen, ikke at have skabt udfordringer i forbindelse med gennemførelsen. I de fleste tilfælde finder den nationale bestemmelse anvendelse på både fysiske og ikkefysiske andre betalingsinstrumenter end kontanter. Omkring halvdelen af medlemsstaterne har gennemført direktivets artikel 5 gennem mere generelle bestemmelser (BE, BG, DE, EE, FI, HR, FR, LV, PL, SE, SK), og mere end halvdelen af dem har gennemført den ved en bestemmelse, der specifikt vedrører svigagtig anvendelse af andre betalingsmidler end kontanter (AT, CY, CZ, EL, ES, HU, IT, LT, LU, NL, PT, RO, SI).

d) Svig i forbindelse med informationssystemer

Direktivets artikel 6 forpligter medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at det, når det sker forsætligt og retsstridigt, udgør en strafbar handling at gennemføre eller forårsage en overførsel af penge, pengeværdier eller virtuel valuta og derved forårsage et uretmæssigt tab af formuegoder for en anden person med henblik på at give gerningsmanden eller en tredjemand fortjeneste ved uretmæssigt at forhindre eller gribe ind i et informationssystems korrekte funktion (artikel 6, litra a)) eller uretmæssigt at indlæse, ændre, slette, overføre eller tilbageholde edb-data (artikel 6, litra b)). Alle medlemsstater har gennemført artikel 6.

e) Værktøjer, der anvendes til at begå lovovertrædelser

I henhold til direktivets artikel 7 skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at fremstilling, anskaffelse til sig selv eller en anden eller tilgængeliggørelse af en anordning eller et instrument, edb-data eller andre midler, der primært er udformet eller specifikt er tilpasset med henblik på at begå en af de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 4, litra a) og b), artikel 5, litra a) og b), eller artikel 6, i det mindste når de begås i den hensigt at benytte midlerne, udgør en strafbar handling.

Langt de fleste medlemsstater har gennemført direktivets artikel 7 (AT, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, HR, IT, LT, LV, NL, RO, SE, SI, SK).

Seks lande har gennemført direktivets artikel 7 gennem bestemmelser, der krydshenviser til bredere bestemmelser, enten om generelle lovovertrædelser såsom tyveri eller vedrørende finansielle instrumenter og betalingsmidler (BG, FI, FR, LV, SE, SK). 17 lande har gennemført direktivet ved hjælp af en særlig bestemmelse om værktøjer, der anvendes til at begå de forskellige lovovertrædelser i direktivet i forbindelse med fysiske eller ikkefysiske andre betalingsinstrumenter end kontanter (AT, CY, CZ, DE, EE, EL, ES, HR, HU, IT, LT, LU, MT, NL, PL, RO, SI).

Fem medlemsstater synes at have haft udfordringer i forbindelse med gennemførelsen (BE, BG, HU, PL, PT).

2.3 Almindelige regler for de pågældende lovovertrædelser

a) Anstiftelse, medvirken og tilskyndelse; forsøg

I henhold til direktivets artikel 8, stk. 1, skal medlemsstaterne sikre, at anstiftelse af og medvirken og tilskyndelse til de i artikel 3-7 omhandlede lovovertrædelser udgør en strafbar handling.

Alle medlemsstater har gennemført denne bestemmelse. Langt de fleste medlemsstater har gennemført direktivet gennem en allerede eksisterende artikel om anstiftelse, medvirken og tilskyndelse generelt (AT, BE, BG, CZ, DE, EE, EL, ES, FI, FR, HR, HU, IT, LT, LU, LV, NL, PL, PT, RO, SE, SI, SK). To medlemsstater besluttede imidlertid at vedtage en ny bestemmelse, som kun finder anvendelse i forbindelse med direktivets overtrædelser (CY, MT).

I henhold til direktivets artikel 8, stk. 2, første punktum, skal medlemsstaterne sikre, at forsøg på at begå en lovovertrædelse som omhandlet i artikel 3, artikel 4, litra a), b) eller d), artikel 5, litra a) eller b), eller artikel 6 udgør en strafbar handling. Alle medlemsstater synes at have gennemført denne bestemmelse fuldt ud med undtagelse af BE, LU og SI.

Også her har de fleste medlemsstater gennemført direktivet gennem en tidligere eksisterende bestemmelse, der finder anvendelse på forsøg generelt (AT, BG, CZ, EE, EL, ES, FR, HR, HU, IT, LT, LV, NL, PL, PT, SE, SK). De øvrige har medtaget den i en særlig gennemførelsesforanstaltning (CY, DE, FI, MT, RO).

Medlemsstaterne skal også sikre, at i det mindste forsøg på svigagtig anskaffelse af et ulovligt erhvervet, forfalsket eller efterlignet ikkefysisk andet betalingsinstrument end kontanter til sig selv eller en anden (artikel 5, litra d)) udgør en strafbar handling, jf. artikel 8, stk. 2, andet punktum.

Vurderingen viste, at kriminaliseringen af forsøget kan være underlagt begrænsninger, der ikke er fastsat i direktivet, i to medlemsstater (HR, SI).

Alle de resterende medlemsstater har gennemført de relevante bestemmelser i direktivet. De gjorde dette enten gennem en artikel om forsøg generelt (AT, BE, BG, CZ, IT, EE, EL, ES, FR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SK) eller gennem en særlig gennemførelsesforanstaltning (CY, DE, FI, MT, RO).

b) Sanktioner

Af artikel 9 fremgår det, at de i artikel 3-8 omhandlede overtrædelser kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, og den maksimale fængselsstraf for de forskellige lovovertrædelser fastsættes.

Selv om medlemsstaterne generelt har gennemført direktivets artikel 9, blev der ved vurderingen identificeret mulige spørgsmål vedrørende anvendelsesområdet for definitionen vedrørende artikel 9, stk. 2, i HR og artikel 9, stk. 6, i BE, CZ, HR og HU.

Sammenligningen af de sanktioner, som medlemsstaterne har fastsat for de forskellige lovovertrædelser, er kompliceret, fordi overtrædelserne er omfattet af både generelle og specifikke bestemmelser. Ved gennemførelsen af direktivet gennem bestemmelser om generelle lovovertrædelser har medlemsstaterne baseret sig på flere nationale bestemmelser for at kriminalisere en af de handlinger, der er forbudt i henhold til direktivet. Dette fører til, at der er flere maksimumsstraffe, der finder anvendelse på denne specifikke overtrædelse, og indebærer, at den faktiske maksimale sanktion vil afhænge af hver enkelt sag, af den tilgang, som domstolene følger, og af de nationale regler om flere samtidige sanktioner. Eksempelvis er reglen i PL, at én handling kun kan udgøre én lovovertrædelse. Hvis en adfærd er kendetegnet ved to eller flere strafferetlige bestemmelser, skal domstolen vælge én af de to lovovertrædelser. Derimod fastsætter retten i BG i tilfælde, hvor den særlige del af straffeloven foreskriver, at der samtidig pålægges to eller flere straffe for en bestemt forbrydelse, omfanget af hver sanktion, således at den samlet set er i overensstemmelse med de overordnede mål med sanktionen.

Desuden kan bestemmelserne indeholde skærpende omstændigheder, som kan hæve loftet og føre til forhøjede sanktioner. Maksimumsstraffen afhænger derfor af den måde, hvorpå overtrædelsen er begået. For eksempel er der i den generelle bestemmelse om uretmæssig tilegnelse i HR fastsat en maksimumsstraf på fem års fængsel. Hvis gerningsmanden imidlertid anvender magt, er den maksimale straf 10 år, og hvis handlingen medfører en betydelig materiel gevinst, risikerer gerningsmanden op til 12 års fængsel. I DE fører forfalskning af fysiske andre betalingsinstrumenter end kontanter til højst fem års fængsel. Hvis gerningsmanden imidlertid har handlet med et kommercielt formål, vil straffen være på højst 10 år.

Vurderingen viste også, at de tærskler, der er fastsat i den nationale lovgivning, i de fleste tilfælde er strengere end dem, der er fastsat i direktivet. Forskellen kan være betydelig: Forfalskning af penge kan straffes med op til 15 år i BG og LU og op til 25 år i PL. Kun to medlemsstater fastsætter de samme (eller næsten de samme) maksimale sanktioner som dem, der er fastsat i direktivet (AT, MT).

c) Juridiske personers ansvar

Vurderingen viste, at 16 medlemsstater har gennemført direktivets artikel 10 gennem en allerede eksisterende generel bestemmelse i deres straffelov (AT, CZ, BE, BG, DE, EE, ES, FR, HR, HU, LU, LV, NL, PT, RO, SE), mens ni medlemsstater har gennemført direktivet ved en lov, der specifikt omhandler juridiske personers ansvar i forbindelse med direktivet (CY, EL, FI, IT, LT, MT, PL, SI, SK).

d) Sanktioner over for juridiske personer

I henhold til direktivets artikel 11 skal medlemsstaterne fastsætte sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, i form af strafferetlige eller administrative bøder, også for juridiske personer. Alle medlemsstater har fastsat sådanne sanktioner.

Artikel 11 giver medlemsstaterne mulighed for at indføre forskellige specifikke sanktioner over for juridiske personer såsom udelukkelse fra offentlige ydelser eller tvangsopløsning efter retskendelse. Seks medlemsstater gjorde slet ikke brug af muligheden i direktivets artikel 11 (AT, BG, EE, FI, NL, SE). De resterende 19 lande har enten gennemført hele artikel 11 eller dele heraf (BE, CY, CZ, DE, EL, ES, FR, HR, HU, IT, LT, LU, LV, MT, PL, PT, RO, SI, SK).

e) Kompetence

Denne artikel, der forpligter medlemsstaterne til at fastlægge kompetencen for lovovertrædelser begået på deres område eller af en af dens statsborgere, er gennemført i de almindelige bestemmelser i den nationale straffelov eller strafferetsplejeloven i alle medlemsstater. Territorialitetsprincippet og princippet om aktivt statsborgerskab er derfor almengyldige og ikke specifikke for de lovovertrædelser, der er omfattet af dette direktiv. Desuden blev artikel 12 også gennemført af CY i den nationale lov om bekæmpelse af svig og forfalskning af andre betalingsmidler end kontanter og af PT i loven om IT-kriminalitet.

Alle medlemsstater har gennemført artikel 12, stk. 1, litra a) og b).

Artikel 12, stk. 3, giver medlemsstaterne mulighed for at fastlægge kompetencen med hensyn til en lovovertrædelse som omhandlet i direktivets artikel 3-8, der er begået uden for deres område, bl.a. når a) lovovertrædelsen er begået af en person, der har sit sædvanlige opholdssted på dens område, b) lovovertrædelsen er begået til fordel for en juridisk person, der er etableret på dens område, eller c) lovovertrædelsen er begået mod en af dens statsborgere eller en person med sædvanligt opholdssted på dens område. Fjorten medlemsstater (BE, CY, CZ, DE, EL, ES, FI, HR, LT, LV, MT, NL, SE, SK) har gjort brug af muligheden i artikel 12, stk. 3, litra a). 12 medlemsstater (BE, CY, CZ, EL, FI, LV, MT, NL, PL, PT, SI, SK) har gennemført artikel 12, stk. 3, litra b), og 16 medlemsstater (AT, BG, CY, CZ, DE, EE, EL, FI, FR, HR, HU, LV, MT, RO, SE, SI) har udvidet deres kompetence i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, litra c). Med hensyn til dette litra c) er der i BG, DE, EE, HU, RO og SI fastslået kompetence med hensyn til en strafbar handling, der er begået uden for dens område, hvor lovovertrædelsen (kun) begås mod en af dens statsborgere, hvilket betyder, at personer med sædvanligt opholdssted er udeladt. AT giver mulighed for, at det østrigske strafferetlige system kan retsforfølge lovovertrædelser begået i udlandet, hvis gerningsmanden og offeret er østrigsk statsborger. CY, CZ, EL, FI, LV og MT har gjort brug af alle tre valgfrie bestemmelser i artikel 12, stk. 3.

2.4 Operationelle spørgsmål

a) Effektiv efterforskning og effektivt samarbejde

I alle medlemsstater er efterforskningsredskaber til efterforskning og retsforfølgning af de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 3-8, ikke udtrykkeligt medtaget i den lovgivning, der gennemfører direktivet, men snarere i mere generel lovgivning såsom strafferetsplejeloven. Muligheden for at anvende et efterforskningsredskab i en bestemt sag er typisk knyttet til sanktionen for den pågældende lovovertrædelse. Som allerede nævnt i direktivets bestemmelse vil de efterforskningsredskaber, der anvendes til at bekæmpe organiseret kriminalitet eller i andre tilfælde af grov kriminalitet, således også være til rådighed til at efterforske og retsforfølge de lovovertrædelser, der er fastsat i dette direktiv. Den ekstraordinære karakter af visse efterforskningsredskaber og behovet for proportionalitet i forhold til lovovertrædelsen indgår oftest i de relevante lovbestemmelser og/eller i forfatningen.

Oplysninger om de overtrædelser, der er omhandlet i artikel 3-8, bør nå frem til de myndigheder, der efterforsker eller retsforfølger disse lovovertrædelser, uden unødige forsinkelse, jf. direktivets artikel 13, stk. 2. Med andre ord bør de retshåndhavende myndigheder og andre kompetente myndigheder have rettidig adgang til relevante oplysninger med henblik på at efterforske og retsforfølge de lovovertrædelser, der er omhandlet i dette direktiv (betragtning 22). Strafferetsplejeloven indeholder ofte forskellige anmeldelsesordninger, således at lovovertrædelser (som omhandlet i direktivets artikel 3-8) kan anmeldes effektivt og hurtigt. Disse anmeldelsesordninger omfatter: anmeldelsespligt for offentlige organer og myndigheder, et whistleblowersystem, en klageprocedure, en forpligtelse for betalingstjenesteudbydere til at anmelde alvorlige drifts- eller sikkerhedshændelser og privatpersoners ret til at anmelde hændelser. Desuden kan mere specifikke love sikre, at anmeldelser af sikkerhedshændelser (herunder anmeldelser om alvorlige lovovertrædelser såsom uautoriseret erhvervelse, forfalskning og ændring af et betalingsmiddel) anmeldes til de relevante myndigheder så hurtigt som muligt. Sådanne love blev rapporteret af AT, CZ, LT, FI, MT og PT.

Betingelsen om, at de indsendte oplysninger skal "nå frem til de relevante myndigheder uden unødigt forsinkelse", er oftest ikke udtrykkeligt gennemført.

b) Udveksling af oplysninger

Udvekslingen af oplysninger mellem de nationale retshåndhævende myndigheder med henblik på efterforskning og retsforfølgning af kriminalitet, herunder dem, der er omhandlet i direktivets artikel 3-8, kan lettes gennem operationelle kontaktpunkter (betragtning 26). Direktivets artikel 14, stk. 1, første punktum, sikrer, at medlemsstaterne rent faktisk opretter disse kontaktpunkter, og at de er tilgængelige 24/7. Endvidere forpligter andet punktum medlemsstaterne til at indføre procedurer til hurtig behandling af hastende anmodninger om bistand og til at give et svar inden for otte timer ved som minimum at angive, om anmodningen vil blive besvaret, hvilken form et sådant svar vil have og forventet svartid.

Følgende medlemsstater besluttede at gøre brug af et eksisterende operationelt kontaktpunkt til de formål, der er beskrevet i dette direktiv: AT, BE, CY, EE, EL, ES, FR, HU, IT, LT, LV, NL, PL, PT, SE.

Tabel 1 giver en oversigt over de etablerede kontaktpunkter. Der blev ikke identificeret nogen kontaktpunkter i BG, CZ, LU, SI og HR.

Tabel 1 Operationelle kontaktpunkter

MS	Kontaktpunkt	MS	Kontaktpunkt
AT	Forbundskriminalpolitiet	EE	Justitsministeriet
BE	Direktoratet for Operationel Politiinformation	FI	Det nationale efterretningskontor
BG	Ikke tilgængelig	FR	Afdelingen for internationale forbindelser i kriminalpolitiets centraldirektorat
CY	Cyperns politi	HR	Ikke tilgængelig
CZ	Ikke tilgængelig	HU	Det Internationale Center for Strafferetligt Samarbejde (NEBEK)
DE	16 statslige kriminalpolitienheder og en forbundskriminalpolitienhed — centrale kontaktpunkter for IT-kriminalitet	MT	Maltas politi
EL	Det græske politi (afdelingen for internationalt politisamarbejde)	ES	Krisekoordineringscelle
IT	Internationalt koordinationskontor under tjenesten for internationalt politisamarbejde	NL	Det nationale center for international retshjælp (LIRC)
LT	2. afdeling af politiets administrationsråd under Republikken Litauens indenrigsministerium og rådet for internationale forbindelser under det litauiske kriminalpoliti	PL	Politihovedkvarteret
LV	Det nationale politi	PT	Kriminalpolitiet
RO	Anklagemyndighedens afdeling for retsforfølgning og strafferetlig efterforskning	SE	Politimyndigheden
SI	Ikke tilgængelig	SK	Kriminalpolitiet under præsidiets for Den Slovakiske Republiks politistyrke

Direktivets artikel 14, stk. 1, andet punktum, er i praksis blevet gennemført i nogle få medlemsstater. Oplysninger om de procedurer, der gælder for hasteanmodninger, kunne ikke findes i BE, BG, CZ, LV, RO, FR, HR, LU, NL, PL, SE og SK.

c) Anmeldelse af kriminalitet

Medlemsstaterne er også forpligtet til at etablere egnede anmeldelseskanaler. Sådanne kanaler til anmeldelse af mistanke om svig eller mere generelt til anmeldelse af eventuelle lovovertrædelser kan fastsættes i retsakter. Medlemsstaterne har ofte fastsat anmeldelse af en forbrydelse som en forpligtelse for visse kategorier af (fysiske og juridiske) personer (i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2), mens ofre og "andre tilstedeværende" har mulighed for (men ikke pligt) til at anmelde en forbrydelse. Disse retlige bestemmelser suppleres normalt af praktiske gennemførelsesforanstaltninger.

I alle medlemsstater kan der foretages skriftlige eller mundtlige anmeldelser til politiet og/eller retsvæsenet. Desuden har nogle medlemsstater stillet yderligere anmeldelseskanaler til rådighed:

I AT er der i forbundsloven indført forskellige anmeldelsesordninger, således at strafbare handlinger som omhandlet i direktivets artikel 3-8 kan anmeldes effektivt og hurtigt: 1) anmeldelsespligt for offentlige organer og myndigheder, 2) whistleblowersystemet under anklagemyndigheden for økonomiske anliggender og korruption, 3) finansmarkedsmyndighedens whistleblowersystem og 4) betalingstjenesteudbydernes forpligtelse til at anmelde alvorlige drifts- eller sikkerhedshændelser. Der er oprettet et særligt anmeldelseskantor for IT-kriminalitet i forbundskriminalpolitiet. Desuden samarbejder forbundsindenrigsministeriet med handelskammeret. Som følge heraf gennemføres der diverse mail- og oplysningskampagner, som motiverer og tilskynder offentligheden til at anmelde relevante overtrædelser af loven.

I BE forvalter økonomiministeriet et enkelt kontaktpunkt for ofre for svig, vildledning og svindel. Desuden er der ved lov etableret en whistleblowerkanal, som myndigheden for finansielle tjenesteydelser og markeder har stillet til rådighed for alle klager vedrørende kredit- eller investeringsprodukter og -tjenester.

I CY udpeges Cyperns politi sammen med Cyperns centralbank og den nationale myndighed for sikkerhed i net- og informationssystemer formelt gennem en lovgivningsmæssig foranstaltning som de kompetente nationale myndigheder med ansvar for etablering af passende anmeldelses- og kommunikationskanaler.

Straffelovgivningen i CZ forpligter de statslige myndigheder til at anmelde.

I DE skal forpligtede enheder uden unødigt forsinkelse anmelde mistænkelige transaktioner. Desuden er der vedtaget ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger på forbundsplan såsom et institutionaliseret offentligt-privat partnerskab med henblik på at afsløre, forebygge, efterforske og retsforfølge lovovertrædelser som omhandlet i direktivets artikel 3-8 og en platform for udveksling af oplysninger.

I EL har den græske regering ud over de generelle anmeldelseskanaler oprettet en offentlig onlinetjeneste, hvor borgerne direkte kan indgive klager over strafbare handlinger begået online. Desuden skal kreditinstitutter og andre udbydere af betalingstjenester straks anmelde tilfælde af svig til den græske nationalbank (som har beføjelser i forbindelse med sådanne klager), når de oplever det.

I ES tilbyder den spanske centralbank, ud over de generelle kanaler for anmeldelse af lovovertrædelser, en anmeldelseskanal i samarbejde med det nationale institut for IT-sikkerhed.

Italiensk lovgivning sikrer rettidighed i kriminalpolitiets kommunikation til anklagemyndigheden om en lovovertrædelse, som de selv har fået, eller som de har modtaget som følge af en klage eller en retssag. Der tilskyndes også til informationsudveksling gennem digitale platforme.

LT har flere anmeldelseskanaler til at anmelde lovovertrædelser som omhandlet i direktivets artikel 3-8 via en internetside (e-politi-portalen), via det generelle nødtelefonnummer 112, personligt, pr. e-mail, pr. tekstbesked og via e-politi-mobilapplikationen og andre automatiske midler. Udbydere af betalingstjenester, finansielle institutioner og andre forpligtede enheder samt Litauens nationalbank og efterforskningstjenesten for finansiell kriminalitet er forpligtede til at underrette de kompetente retshåndhævende myndigheder om begrundet mistanke om kriminelle og/eller andre ulovlige handlinger.

I LU findes der et websted, der forklarer, hvordan svig anmeldes. Finanssektorens kontrolkommission fastsætter retningslinjer for afsløring af økonomisk svig, men anmoder også alle virksomheder under dens tilsyn om hurtigst muligt at anmelde svig og hændelser som følge af eksterne computerangreb.

I RO har offentligt ansatte og personer, der beklæder ledende stillinger i offentlige myndigheder, personer, der udfører tjenesteydelser af almen interesse, og personer, der er ansat i kontrol- og tilsynsorganer, anmeldelsespligt.

I SI er alle statslige myndigheder og organisationer med offentlig myndighed forpligtet til at anmelde en strafbar handling.

Perceval-plattformen i FR, der er oprettet ved en retsakt, giver ofrene mulighed for at anmelde svig og forfalskning af bankkort. Der findes en lignende platform for anmeldelse af IT-kriminalitet. Desuden finder sanktioner anvendelse på enhver (fysisk eller juridisk) person, der ikke ved sin øjeblikkelige handling forhindrer en forbrydelse, hvilket reelt svarer til en pligt til at anmelde.

I HU er forpligtelsen til at anmelde en strafbar handling kun fastsat for medlemmer af myndigheden, offentligt ansatte og vedtægtsmæssige faglige organer. Den ungarske nationalbank opfordrer på sit websted finansielle institutioner til at anmelde mistanke om svig i form af en udtalelse.

I MT opfordrer det nationale kontaktpunkt især finansielle institutioner til at anmelde mistanke om svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter.

Ud over den lovligt etablerede anmeldelseskanal for whistleblowing i PT er der et "one-click"-system til anmeldelse af IT-kriminalitet, hvor det er muligt at følge et link, der straks åbner en e-mail til de kompetente myndigheder.

I SE kan visse former for kriminalitet såsom kreditkortbedrageri, også anmeldes via politimyndighedens e-tjeneste. Aktører inden for bank- og finansieringsvirksomhed er også forpligtet til at anmelde mistænkelige aktiviteter i forbindelse med potentielle tilfælde af hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme eller formuegoder, der på anden måde stammer fra en kriminel handling, til politimyndigheden. Desuden føres der en løbende dialog mellem bank- og finansoperatører og politimyndighedens nationale center for svig.

I SK fastsætter retlige bestemmelser et krav (og procedurer) om, at offentlige myndigheder og andre juridiske personer straks skal anmelde strafbare handlinger til de retshåndhævende myndigheder. Der er også anmeldelsespligt vedrørende hvidvaskning af penge for forpligtede personer og specifikt for banker.

Alternativt er der truffet ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger til gennemførelse af direktivets artikel 15 i NL og PL. Det nederlandske politis telefonlinjer og politiets websted er passende kanaler til at anmelde svig, der involverer andre betalingsmidler end kontanter, til myndighederne. Desuden har den nederlandske regering forpligtet sig til at tilskynde finansielle institutioner og andre juridiske personer til at anmelde enhver mistanke om svig. Denne indsats fremgår f.eks. af, at der findes et "front office" for økonomisk bedrageri, som er oprettet i alle politienheder i Nederlandene. Desuden har fire store banker og ICS-kort underskrevet en aftale med politiet om i fællesskab at bekæmpe (bank-)svig og phishing. I PL accepteres anmeldelser af forbrydelser 24/7 af alle politienheder. På grund af arten af forbrydelser begået ved brug af computerteknologi er det desuden muligt at kontakte dem direkte via en specialiseret organisatorisk enhed i politihovedkvarteret. For at sikre det hurtigst mulige samarbejde med banksektoren er der desuden blevet etableret en samarbejdskanal mellem kontoret for bekæmpelse af IT-kriminalitet i politihovedkvarteret og banksikkerhedscentret i den polske banksammenslutning.

Direktivets artikel 15, stk. 2, er ikke blevet gennemført i BG, EE og HR.

2.5 Støtte til ofre og forebyggelse

a) Bistand og støtte til ofre

Bistand og støtte til fysiske og juridiske personer, hvis personoplysninger er blevet misbrugt, er sikret ved direktivets artikel 16, stk. 1. Sådanne foranstaltninger bør omfatte: a) tilbud om specifik information og rådgivning om beskyttelse mod de negative konsekvenser af en sådan forbrydelse og b) tilvejebringelse af en liste over særlige institutioner, der dækker forskellige aspekter af identitetsrelateret kriminalitet og støtte til ofre.

På samme måde bør juridiske personer, der er ofre for lovovertrædelserne i artikel 3-8 i dette direktiv, have adgang til oplysninger om a) procedurerne for indgivelse af klage, b) retten til at modtage oplysninger om sagen, c) de til rådighed værende procedurer for indgivelse af klager, hvis den kompetente myndighed ikke respekterer ofrets rettigheder under straffesagen, og d) kontaktoplysninger med henblik på kommunikation om deres sag (direktivets artikel 16, stk. 3).

Strafferetsplejeloven i de fleste medlemsstater indeholder bestemmelser om ofre og deres rettigheder, herunder specifikke bestemmelser om ofres ret til information og bistand under retssager, retten til rådgivning og retten til at klage. En specifik lov til gennemførelse af direktivet supplerer ofte det, der allerede er fastsat i strafferetsplejeloven. Juridiske personer behandles typisk i særskilte lovbestemmelser i strafferetsplejeloven eller andre steder. Desuden findes der forskellige oplysningskampagner, foldere, særlige websteder, cirkulærer osv. til at hjælpe og støtte ofrene for de lovovertrædelser, der er omhandlet i direktivets artikel 3-8. Dette er tilfældet i AT, BE (med hensyn til artikel 16, stk. 1), CY, CZ, DE, IT, LT, LU (med hensyn til artikel 16, stk. 1), LV (med hensyn til artikel 16, stk. 3), RO, SI (med hensyn til artikel 16, stk. 3), EE, FI (med hensyn til artikel 16, stk. 1), FR (med hensyn til artikel 16, stk. 1), HR, HU, NL, PL (med hensyn til artikel 16, stk. 3), PT, SE og SK. Artikel 16, stk. 1 og/eller artikel 16, stk. 3, er ikke blevet gennemført ordret eller næsten ordret nogen steder, med undtagelse af MT.

Listen over akkrediterede rådgivningsfaciliteter, der yder bistand til ofre, jf. direktivets artikel 16, stk. 1, litra b), er normalt tilgængelig online og er derfor i praksis gennemført.

b) Forebyggelse

I henhold til artikel 17 om forebyggelse skal medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger, f.eks. oplysnings- og bevidstgørelseskampagner, forsknings- og uddannelsesprogrammer. Dette afsnit er baseret på en vurdering af de oplysninger, som medlemsstaterne har meddelt Kommissionen, samt en open source-internetsøgning for at undersøge, om der findes forebyggende foranstaltninger. Som beskrevet i tabel 2 nedenfor vedrører de forebyggende foranstaltninger primært IT-kriminalitet og onlinesvindel. I nogle lande gives dog også oplysninger om forebyggelse af svig, typisk af politiet.

Tabel 2 Forebyggende foranstaltninger

MS	Foranstaltninger
AT	Forbundspolitiet giver regelmæssigt oplysninger på sit websted og på sociale netværk om, hvordan man kan beskytte sig selv mod svig. Samarbejde med interessenter såsom handelskammeret støttes og gennemføres inden for rammerne af e-handelsprojekter.
BE	Forskellige websteder med råd/oplysningsmateriale, f.eks. dem, der drives af centret for IT-sikkerhed i Belgien. Et vist samarbejde med interessenter kunne konstateres gennem internetsøgning, f.eks. har den organisation, der repræsenterer den finansielle sektor, samarbejdet med anklagemyndigheden i Bruxelles (parquet) om at udvikle oplysningsmateriale.
BG	En kampagne til bekæmpelse af pengekurere i Bulgarien startede i 2021 under ledelse af sammenslutningen af banker og blev gennemført i samarbejde med generaldirektoratet for bekæmpelse af organiseret kriminalitet og anklagemyndigheden. Generaldirektoratet har også lanceret en kampagne om phishing.
CY	Politiets afdeling for IT-kriminalitet giver på sit websted oplysninger og rådgivning om spørgsmål såsom digital svig samt oplysninger om kommende begivenheder, f.eks. oplysningskampagner. Et eksempel herpå er den informationskampagne om informationssikkerhed, der gennemføres af politiet, centralbankerne, banksammenslutningen og myndigheden for digital sikkerhed.
DE	Forbundspolitiet (BKA) giver på sit websted en oversigt over de foranstaltninger, der tager sigte på et institutionaliseret offentligt-privat partnerskab med henblik på at afsløre, forebygge, efterforske eller retsforfølge de lovovertrædelser, der er omfattet af direktivet, f.eks. partnerskabet mellem forbundskriminalpolitiet (BKA), forbundskontoret for informationssikkerhed (BSI) og "German Competence Centre against Cyber Crime e.V." (G4C), en sammenslutning af finansielle institutioner og virksomheder fra IT-sikkerhedssektoren. BKA har også lanceret Cybercrime Conference C ³ , en platform for udveksling mellem myndigheder, erhvervsliv, videnskab og politik. G4C udarbejder også informationsbrochurer og uddannelse. Endelig deltager BKA også i forebyggende foranstaltninger på området IT-kriminalitet på delstatsniveau, og på nationalt plan arbejder BKA også sammen med andre politimyndigheder og ikkepolitimyndigheder og organisationer (interessenter) og styrker samarbejdet, navnlig om aktuelle emner.
FR	Indenrigsministeriet offentliggør oplysninger om IT-forebyggelse. De platforme, der er til rådighed til anmeldelse af IT-kriminalitet, omfatter også forebyggende meddelelser samt det nationale politis informations- og kommunikationstjeneste (SICoP). Andre eksempler er retningslinjer udstedt af den franske nationalbank eller vejledningen om forebyggelse af svig, der er offentliggjort af den nationale taskforce for bekæmpelse af svig, som omfatter forskellige administrations- og håndhævelsesmyndigheder.
EL	Afdelingen for IT-kriminalitet og politihovedkvarteret er meget aktive med hensyn til at informere offentligheden, øge bevidstheden og mindske risikoen for at blive offer for svig via TV-kampagner, oplysende taler og onlineinformation.
ES	Det spanske nationale institut for IT-sikkerhed og skattemyndighederne giver på deres websted relevante oplysninger om forebyggelse af phishing, ransomware osv. i erhvervsmiljøer.
HR	Indenrigsministeriet leverer onlineoplysninger om internetbedrageri og driver en YouTube-kanal, der er dedikeret til "svig og computersikkerhed", og som indeholder videoer om IT-svindel.
IT	Finansministeriet, der har til opgave at forebygge svig i forbindelse med betalingsmidler, har allerede lanceret en række initiativer på lokalt plan i samarbejde med de lokale myndigheder og universitetssystemet og tilrettelægger seminarer og workshops rettet mod de kategorier, der er involveret i forfalskning, herunder borgerne.
LT	Oplysninger om forebyggelse findes på kommunikationsreguleringsmyndighedens websted i

	forbindelse med onlinesvindler og på politiets websted om de mest almindelige former for IT-svig. Desuden er et af målene med den nationale strategi for IT-kriminalitet at styrke forebyggelsen af og kontrollen med IT-kriminalitet, navnlig ved at udvikle et effektivt samarbejde mellem de retshåndhævende myndigheder og andre interessenter.
LV	Finans- og kapitalmarkedskommissionen har udviklet forskellige internetværktøjer til at informere og vejlede om spørgsmål vedrørende finansiel sikkerhed og svig. Derudover er der blevet gennemført forskellige kampagner i samarbejde med det statslige politi og centret for beskyttelse af forbrugerrettigheder.
NL	Der er indført foranstaltninger såsom "Fraudehelpdesk" (helpdesk for spørgsmål om svig), som er en organisation, der modtager støtte fra den nederlandske regering. Fraudehelpdesk er en del af SAFECIN stichting (fond til bekæmpelse af finansiel og økonomisk kriminalitet i Nederlandene (SAFECIN)), der er en fond med statslig deltagelse til anmeldelse af svigagtige handlinger.
SE	Der føres en løbende dialog mellem bank- og finansaktører og politimyndighedens nationale center for svig, NBC. Derudover samarbejder NBC, også med henblik på kriminalitetsforebyggelse, med f.eks. aktører inden for e-handel. Betydningen af at anmelde svig til politiet understreges i disse kontakter.

I ti medlemsstater (CZ, EE, FI, HU, MT, PL, PT, RO, SI, SK) blev der ikke fundet oplysninger om passende forebyggende foranstaltninger og praktisk gennemførelse, selv om lovgivningen i MT og RO afspejler denne forpligtelse og nøje følger direktivets ordlyd.

3. Konklusion og næste skridt

Direktivet har ført til betydelige fremskridt med hensyn til at kriminalisere svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter på et sammenligneligt niveau i medlemsstaterne, hvilket letter det grænseoverskridende samarbejde mellem de retshåndhævende myndigheder, der efterforsker denne type lovovertrædelser. Medlemsstaterne har ændret straffelove og anden relevant lovgivning, effektiviseret procedurer og indført eller forbedret samarbejdsordninger. Kommissionen anerkender den store indsats fra medlemsstaterne til at gennemføre direktivet.

Der er dog stadig plads til, at direktivet kan nå sit fulde potentiale, hvis medlemsstaterne gennemfører alle dets bestemmelser fuldt ud. Analysen indtil videre tyder på, at nogle af de vigtigste forbedringer, som medlemsstaterne skal opnå, omfatter artikel 2, litra d), som indeholder definitionen af virtuel valuta, artikel 7 om lovovertrædelser i forbindelse med de redskaber, der anvendes til at begå lovovertrædelserne, og artikel 8, stk. 2, om forsøg, artikel 9, stk. 6, om sanktioner over for fysiske personer i tilfælde af, at overtrædelserne begås inden for rammerne af en kriminel organisation, artikel 14 om udveksling af oplysninger og artikel 16 om bistand og støtte til ofre.

Kommissionen vil fortsat yde støtte til medlemsstaterne i deres gennemførelse af direktivet. Der vil navnlig blive offentliggjort en særlig indkaldelse af forslag i 2023.

Kommissionen er fast besluttet på at sikre, at gennemførelsen afsluttes i hele EU, og at bestemmelserne gennemføres korrekt. Dette omfatter kontrol med, om nationale foranstaltninger er i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i direktivet. Om nødvendigt vil Kommissionen udnytte de håndhævelsesbeføjelser i form af traktatbrudsprocedurer, der er tillagt den ved traktaterne.